

Drubina Karolina
A SZŐLŐTŐKÉK TENGERÉN

Szerelmemnek, Nagy Gábornak

Hullámoztak a tőkék a Gereg dülőben, amerre csak a szem ellátott a vakítóan fényes napsütésben. Gyönyörűen kéklott az ég felettem, a termőföld ősi, nyers illata körbelengte az orromat. Mélyen beszippantottam és olyan jólesett, hogy mosolyra fakadt a szám. Gyermekkorom óta az életem részét képezte a szőlőültetvények mezeje. Emlékszem, ötévesen vízfordóként kezdtem és évtizedekkel később szőlészként folytattam. Beleszülettem a szőlőtermesztésbe és megtanultam az édesanyámtól, hogyan ápoljak, gondozzak egy babaszőlőt, amíg fel nem nevelem. Itt kezdődik minden. Itt kezdődött minden.

- A szőlőtőkék között nem fogod megtalálni az igazit! - ismételte magát édesanyám.

- Valóban nem. Ritka az a férfi, aki két kezével dolgozik a szőlőben, és még ritkább, aki elfogad egy olyan lányt, aki szintén ezt teszi.

- Nem bűn a szőlőmunka.

- Nem bűn, de nincs még egy olyan férfi, mint én - büszkén feleltem nő létemre.

Egy héttel később odakint ragyogóan sütött a Nap, miközben az unalomtól megrészegülve a semmittevéssel voltam buzgó mód elfoglalva a szobámban. Hallottam, ahogy a szüleim az előszobában motoszkálva készülődnek elmenni otthonról. Kisétáltam hozzájuk és kérdőn néztem az édesanyámra.

- Megyünk Rédére. Nem jössz velünk?

- Miért mentek Rédére?

- Megnézni a permetezőt.

- Nem megyek.

- Miért nem?

- Nincs kedvem - feleltem nagy egyszerűséggel, miközben más ok vezérelt.

Néhány nappal később édesanyám újra feltette a kérdést:

- Megyünk Rédére. Jössz velünk?
- Elhozzátok a permetezőt?
- Igen.
- Nem megyek.
- Gyere már! Gábor legutóbb is kérdezte, hogy vagy.

Vettem egy mély sóhajt és elgondolkoztam, majd válaszoltam:

- Nem megyek.
- Csúnya vagy!
- Nem baj! Mi értelme lenne elkísérni titeket?
- Az, hogy ott lennél!
- Nem megyek - feleltem álarc mögé elrejtve a fájó szívemet.

Csak pár éve ismertem Gábort, és évente jó, ha egyszer találkoztam vele, mégis úgy éreztem, hogy gyermekkorom óta az életem része. Sokat hallottam felőle, és ilyenkor mindig fülig ért a szám, amit még magamnak sem vallottam be. Mit kellett volna bevallanom, amikor én sem tudtam az indokot? Egyszerűen csak éreztem valami megmagyarázhatatlant, ami végtelen nyugalommal és boldogsággal töltött el, és aminek nem tulajdonítottam nagy jelentőséget. Hogy a csodában nem? Utólag okosabb az ember!

*

Évek teltek el, és a kiszámíthatatlan véletlenek köszönhetően felvettük a kapcsolatot egymással. Jobban mondva én kerestem fel őt egy jelentéktelen szívességet kérve, amelyet önzetlen készséggel teljesített. Szó szót követett, amíg el nem jutottunk egy randiig.

Április vége volt, kint szakadt az eső. Épp Egerszalókon töltöttem a szakmai gyakorlatomat. Meglátogatott. Nyolc év után először láttuk egymást. Kiszállt az autóból, kivett valamit a hátsó ülésről, és én nem győztem befelé terelni a házba, mint egy ártatlan kis báránykát. Szakadó eső, oroszlánsörény kinézetű frizura és a meleg víztől kivörösödött arc. Ezt tudtam neki adni a szép virágért, a finom édességért és a fenséges borért, amit tőle kaptam. De hát nem volt mit tenni, még ha a kisördögök össze is esküdtek ellenünk, hiszen fogadni akartam, nem számított, hogyan nézek ki a sors különös fintorának köszönhetően.

- Jó helyen járok? - kérdezte mosolyogva.

- Persze, hogy jó helyen jársz! - néztem rá meglepetten.

Talán máshogy alakult volna minden vagy szebbé tette volna e napot, ha nyugodtabb vagyok, és nem izgulok annyira. Talán máshogy történik minden, ha ő is nyugodtabb és nem izgul annyira. De valljuk be, hogy nyolc év, az nyolc év. Változik az ember, és fél, mit fog gondolni róla a másik, főleg ha érzelmek kötik össze őket, amelyek ennyi idő után megerősödtek, elmélyültek és még csodálatosabbak lettek. Talán most nem nevetnénk, ha zavarodottságomban az ajándékokat nem egy gyors szájra puszival köszönöm meg, és az ebből adódó kínos érzést nem próbálom meg leplezni azzal, hogy egyből az ágyamba invitálok, szimplán csak azért, mert így kínáltam meg ülőhellyel.

Nevetett egyet és így felelt hatalmas mosollyal a száján:

- Hát jó, legyen!

Elkezdtem visszakozni:

- Ne gondolj rólam rosszat, kérlek! Nem úgy értettem! Csak gondoltam, kényelmesebb az ágyon ülve beszélgetni.

- Tényleg? - kérdezett vissza, miközben már a párnán félig ülőhelyzetben nyújtotta felém a karjait, hogy vessem magam az ölelésébe.

Odabújtam hozzá, hosszú órákon át beszélgettünk, és élveztük a szerelmes perceket, amíg el nem csattant az első igazi csók, aminél tökéletesebbet nem éltünk át korábban. Olvadtam a hangjától, miközben mesélt mindenfélét, és beleremegtem minden cirógató érintésébe.

*

Nyár lett. A Mátrai borvidék gyönyörű panorámája tárult elénk, miközben gyengéden ölelt hátulról a kedvesem. Megálltunk az autónkkal a földút kellős közepén. Fent az égen a Nap izzón égett. Mellettünk kétoldalt szántóföldek terültek el, amelyeket repcetenger borított. Szaguk szállt a széllel, de minket ez egyáltalán nem zökkentett ki a látványból. Hátunk mögött a távolban szőlőtőkék álltak hadban, míg előttünk, lent a völgyben fák csoportja törte meg a horizontot. Élveztük a szabad perceket, a friss levegőt és a napfény simogatását a bőrünkön. Végre minőségi időt tölthettünk együtt. Bemereszkedtünk az erdőbe és a szélén felmásztunk két vadászlesre, megcsodálni a természetet.

- Az imént az Sz-15 dülőben voltunk anyukámnál - mondta Gábor.

- Sz-15? Milyen kreatív! - feleltem élcelődve, de kedvesen.

- Igen, az! - nevetett.
 - Hol van még szőlők? - kíváncsiskodtam tovább.
 - Van még a Nyúzóban, a Vajszen és a Külsőkajnáiban. És nektek?
 - A Geregen, az Úrrátesziben, a Peresen és a Hótóban. Amióta az eszemet tudom, szőlőtermesztéssel foglalkozik a családom.
 - Az enyém is - felelte végtelen nyugalommal.
- Rápillantottam és előtött a teljes megvilágosodás.

Absztrakt I., 2022
(20 x 30 cm, olaj, vászon)